

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2867/2016
06.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мр. Сима Кнежевић, адвокат у ..., против туженог ЈКП „Информатика“ Нови Сад, чији је пуномоћник Др. Синиша Новковић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној на пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2751/16 од 23.09.2016. године, у седници одржаној 06.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2751/16 од 23.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1998/2014 од 14.06.2016. године, усвојен је тужбени захтев, поништено решење туженог бр. 13473-5/14 од 26.09.2014. године о отказу уговора о раду тужиоцу, заједно са анексима уговора о раду и тужени обавезан да тужиоца врати на рад у року од 8 дана, као и да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 116.250,00 динара са затезном каматом од дана пресуђења до исплате, у истом року.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2751/16 од 23.09.2016. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу са туженим на основу уговора о раду од 30.11.2010. године и анекса тог уговора од 16.01.2013. године, на пословима ... (тзв. послови ...), који послови по правилу

подразумевају давање информација и решавање рекламација везаних за дуг, припрему уплате благајницима, склапање споразума о репрограмирању дуга и давање информација телефонским путем, док у опису послова тужиоца није било плаћања дуга у име странака или примање новца од странака на име дуга према туженом. Решењем број 13473-5/14 од 26.09.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду заједно са анексима, због учињене повреде радне обавезе утврђене чланом 16. став 1. тачка 24. уговора о раду, која се састоји у проневери или крађи имовине предузећа запосленог или странака у кругу предузећа. Отказу уговора о раду претходило је упозорење туженог од 18.09.2014. године, у коме је наведено да је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, јер је дана 26.09.2013. године од странке – ББ узео новац у износу од 17.000,00 динара, што није било у опису његовог радног места, како би за њен рачун уплатио дуг према туженом, при чему тужилац није уплатио тај новац на рачун туженог, већ је исти задржао за себе, а странци дао фалсификоване уплатнице.

Оцењујући истинитост чињеница наведених у оспореном решењу на основу којих је тужиоцу отказан уговор о раду, судови су закључили да тужени у овом поступку није доказао да је тужилац учинио повреду радне обавезе из члана 16. став 1. тачка 24. уговора о раду која се односи на проневеру или крађу имовине предузећа запосленог или странака у кругу предузећа, односно да је тужилац учинио оно што му је стављено на терет. Из тих разлога је побиијаном пресудом усвојен тужбени захтев и оспорено решење је поништено као незаконито уз обавезу туженог да тужиоца врати на рад.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 32/13), који је важио у спорном периоду, прописано је да послодавац запосленом може да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Сагласно наведеној законској одредби, послодавац може отказати уговор о раду запосленом ако запослени учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца. У конкретном случају, тужени није доказао да је тужилац извршио повреду радне обавезе која му је стављена на терет и то проневера или крађа имовине предузећа, запосленог или странака у кругу предузећа, предвиђене одредбом члана 16. став 1. тачка 2. уговора о раду. Осим тога, правилан је закључак првостепеног суда и да је наступила застарелост повреде радне обавезе која је тужиоцу стављена на терет у смислу члана 184. став 1. наведеног закона, с обзиром да је од дана евентуално учињене повреде 26.09.2013. године па до дана доношења решења о отказу 26.09.2014. године, протекао и субјективни и објективни рок у коме послодавац може отказати уговор о раду запосленом по овом основу. Супротно наводима ревизије, правилно су примењене одредбе Закона о раду који је важио у време догађаја који је тужиоцу стављен на терет као

повреда радне обавезе, а ни применом измењених одредби Закона о раду, на које се указује у ревизији, а који предвиђа дужи субјективни рок за давање отказа уговора о раду, који у конкретном случају не би био повољнији за туженог у погледу рокова застарелости.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић